

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.787 van 29 december 2003
in de zaak A.126.093/XIV-11.480.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 9 december 1971 en van Indische nationaliteit, op 13 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 juli 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 december 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX heeft op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/, en 2, 4/.

1.2. Verzoeker is door de Commissie voor Regularisatie op 25 oktober 2001 gehoord.

1.3. De vierde Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op 14 november 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

“(…)

De persoon die zich in de huidige procedure noemt XXX heeft op 27/01/00 een regularisatieaanvraag ingediend op grond van artikel 2§2 en 2§4 van de wet van 22/12/99.

Als bewijs van zijn identiteit en nationaliteit legt hij neer de kopie van het paspoort op naam van XXX, geboren op 09/12/1971, dat werd afgeleverd op 28/11/01997 en toont hij ter zitting het origineel.

Nochtans heeft hij bij zijn asielaanvraag van 19/08/1993 verklaard te heten “John Son, geboren op 10/10/1968”.

In het dossier DVZ komt hij ook voor als XXX, geboren op 10/10/1968, en onder deze naam heeft hij aan de ambassade een laissez-passer aangevraagd.

Dit door elkaar haspelen van namen en geboortedata heeft voor gevolg dat de ware identiteit (een) onbekend(e) blijft en het onmogelijk is een regularisatie toe te kennen.

Overigens werd het toepassingsgebied van de regularisatiewet van 22/12/1999 uitdrukkelijk vastgelegd in artikel 2, namelijk de vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die behoren tot één van de vier categorieën die genoemd werden; uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoeker in België verbleef tussen 1 januari en 1 oktober 1999.

Voorts beroept hij zich op artikel 2§4 en is het niet bewezen dat hij na de betekening van de beslissing van weigering door de Commissaris-generaal, met bevel het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04/02/1994, daadwerkelijk en op ononderbroken wijze tot aan zijn regularisatieaanvraag, in België verbleef en evenmin dat “humanitaire redenen en sociale bindingen” aanwezig zijn welke een regularisatie van verblijf zouden rechtvaardigen; de bekomen vergunning tot tewerkstelling van 24 januari 2001 tot 23 januari 2002 welke wordt uitgevoerd (aangevoerd), is hiertoe onvoldoende; terwijl de verklaringen van privé-personen (stukken 7) niet overtuigend zijn.

Tenslotte, wat de toepassing van artikel 2§2 betreft, beroept de aanvrager zich niet op andere motieven dan deze die hij deed gelden in de asielaanvraag en daaromtrent is deze commissie onbevoegd om te oordelen (artikelen 49 en 57/11 van de vreemdelingenwet van 15/12/1980).

Om deze redenen:

Verleent de vierde kamer van de Commissie volgend advies: aan de verzoeker de regularisatie van zijn verblijf in België niet toe te kennen.
(...).”.

1.4. Op 8 januari 2002 heeft de raadsman van verzoeker zijn bezwaren omtrent het negatief advies van de Commissie voor Regularisatie aan de Minister van Binnenlandse Zaken meegedeeld.

1.5. Op 11 juli 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor Regularisatie. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“(…)

Ik heb het schrijven van raadsman Bertrand VRIJENS van 8 januari II. inzake het ongunstig advies van de 4^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie in goede orde ontvangen.

Genoemde 4^e Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door u ingediend bij de Burgemeester te GENT, op 27/01/2000 en dat het nummer 90002000012700594 draagt.

Ik heb beslist dit ongunstig advies van de Commissie voor Regularisatie toch te moeten volgen. De door u en uw raadsman aangebrachte elementen zijn niet van aard om het ongunstig advies - waarvan u in bijlage een kopie vindt - te wijzigen. Weliswaar legt u een nationaal paspoort voor, en wordt een aanzet van bewijs gegeven van uw aanwezigheid in België op 1 oktober 1999 (ondermeer met de verlenging van uw paspoort via de Indiase ambassade te Brussel) doch een onomstotelijk bewijs van een continu en ononderbroken verblijf in België sedert 1993 is nog niet aanwezig.

Bovendien kan de vraag worden gesteld of het gegeven dat u moeiteloos een nationaal paspoort van uw autoriteiten verkreeg, evenals tot tweemaal toe een verlenging van de geldigheid, ook geen afbreuk doet aan de bewering dat u in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar India.

Ook wordt onvoldoende aangetoond dat u wel degelijk humanitaire redenen en duurzame sociale banden met België kan laten gelden. De stukken die het meeste waarde meedragen, zoals de stukken i.v.m. tewerkstelling, dateren uit de periode na het indienen van het regularisatieverzoek, en tonen derhalve geen duurzame banden of humanitaire redenen aan op het ogenblik van het verzoek.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), en van de zorgvuldigheidsplicht; dat verzoeker daaraan toevoegt dat een manifeste appreciatiefout werd begaan; dat verzoeker in zijn ruim drie bladzijden tellend verzoekschrift in essentie aanvoert dat de Minister van Binnenlandse Zaken onvoldoende motiveert waarom het door verzoeker neergelegde paspoort niet kan gelden als bewijs van zijn nationaliteit en waarom de door hem neergelegde getuigenissen niet kunnen gelden als bewijs van zijn verblijf in België sedert 1993 en als bewijs van het voorhanden zijn van duurzame sociale bindingen en humanitaire

redenen in zijnen hoofde (eerste onderdeel); dat verzoeker daaraan toevoegt dat de Minister van Binnenlandse Zaken ook rekening diende te houden met de bewijsstukken die dateren van na zijn regularisatieaanvraag (tweede onderdeel) en dat in de bestreden beslissing geen enkele bron wordt vermeld waaruit blijkt dat verzoeker probleemloos naar India zou kunnen terugkeren (derde onderdeel);

2.1.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dit artikel betrekking heeft op de beslissingen genomen in het kader van voormelde wet; dat de thans bestreden beslissing werd genomen in het kader van de Regularisatiewet, zodat de schending van voormeld artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd en niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.1.2. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het eerste middel betreft, verzoeker ten onrechte aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het door hem neergelegde paspoort, terwijl “zijn identiteit nooit werd betwist”; dat enerzijds uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de loop van zijn verblijf op het grondgebied onder verschillende identiteiten een asielaanvraag en regularisatieaanvraag heeft ingediend, zodat hij niet kan aanvoeren dat zijn identiteit “nooit werd betwist” en dat in het advies van de Commissie voor regularisatie uitdrukkelijk wordt overwogen dat de ware identiteit van verzoeker onbekend blijft, niettegenstaande de door hem neergelegde kopie van zijn paspoort; dat dit motief determinerend is om de regularisatieaanvraag van verzoeker af te wijzen, omdat op elke ingezetene die verblijft op het Belgisch grondgebied de verplichting rust om zijn werkelijke identiteit bekend te maken wanneer hij een aanvraag indient bij om het even welke overheid; dat anderzijds uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot het door verzoeker neergelegde paspoort overweegt dat dit stuk een aanzet van bewijs is van zijn aanwezigheid in België sedert 1993, doch dat een onomstotelijk bewijs van een continu en ononderbroken verblijf in België sedert 1993 nog steeds niet aanwezig is; dat de Minister van Binnenlandse Zaken daaraan toevoegt dat bovendien de vraag kan worden gesteld of het gegeven dat verzoeker moeiteloos een nationaal paspoort van zijn autoriteiten verkreeg, evenals tot tweemaal toe een verlenging van de geldigheid ervan, geen afbreuk doet aan de bewering dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar India; dat verzoeker deze motieven niet weerlegt;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, verzoeker voorbijgaat aan de in de Regularisatiewet gestelde voorwaarden, waaraan dient te zijn voldaan vóór het indienen van een regularisatieaanvraag; dat het feit dat de Commissie voor regularisatie pas anderhalf jaar na het indienen van verzoekers regularisatieaanvraag een advies verleent, niets afdoet aan het moeten vervuld zijn van voormelde voorwaarden op het ogenblik dat de regularisatieaanvraag wordt ingediend, in casu op 27

januari 2000; dat indien dit niet geval is, zou worden voorbijgegaan aan de bedoeling van de wet, die een gunstmaatregel inhoudt voor bepaalde categorieën van vreemdelingen; dat verzoekers argument dat de Minister van Binnenlandse Zaken “door het uitblijven van een beslissing aangaande verzoekers regularisatieaanvraag binnen een redelijke termijn (...) de gevolgen van verzoekers verdere integratie in de Belgische samenleving dient te dragen” indruist tegen de ratio legis van de Regularisatiewet;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel van het eerste middel betreft, uit de bestreden beslissing blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken zich voor de beoordeling van de toepassing van artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet aansluit bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie, waarin wordt overwogen dat verzoeker zich niet op andere motieven heeft beroepen dan deze die hij deed gelden in zijn asielaanvraag en dat de Commissie onbevoegd is om hierover te oordelen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing hieraan op goede gronden toevoegt dat de vraag kan worden gesteld of het gegeven dat verzoeker moeiteloos een nationaal paspoort van zijn autoriteiten verkreeg, evenals tot tweemaal toe een verlenging van de geldigheid ervan, niet strijdig is met de bewering dat hij in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar India; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken wel degelijk de beweerde onmogelijkheid tot terugkeer grondig heeft onderzocht, zodat er geen manifeste beoordelingsfout werd begaan;

2.1.3. Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel in essentie de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel omdat geen belangenafweging is gebeurd, terwijl het belang dat de Belgische staat heeft bij een eventuele verwijdering van verzoeker uiterst miniem is in vergelijking met de schade die aan verzoeker, die van zijn broer zal worden gescheiden, wordt berokkend;

Overwegende dat de Regularisatiewet een gunst- en uitzonderingsmaatregel is die meer welomschreven omstandigheden en striktere voorwaarden bevat dan het gemeen recht, vervat in de Vreemdelingenwet; dat de beslissingen, genomen op basis van de Regularisatiewet, voorzien zijn bij wet, zoals bepaald in artikel 8, § 2, van het EVRM, en bestaan uit het toestaan of de weigering van een gunst, die de Belgische staat niet verplicht is toe te staan ter naleving van zijn internationale verplichtingen; dat wat voorafgaat als volgt wordt geformuleerd in het arrest nr. 117.642 van 27 maart 2003 van de XVe kamer van de Raad van State:

“(…) que la loi du 22 décembre 1999 est en son principe une loi de bienveillance et d’exception qui se superpose au droit commun de la loi du 15 décembre 1980 dans des circonstances plus précises et moyennant des conditions plus strictes que ledit droit commun; qu’il s’ensuit que les décisions prises en application de la loi du 22 décembre 1999 ne peuvent constituer une

violation de l'article 8 précité car, outre le fait qu'elles sont prévues par la loi comme le permet l'article 8, §2, elles consistent en des refus ou des exclusions d'une faveur que l'Etat n'était pas tenu d'accorder pour respecter ses obligations internationales;
(...).”;

2.2.2. Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig december tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.